

+архиепископ Јован (Шаховској)

ТАЈНА ЦРКВЕ

Сва једињења и сва јединства свијета овога и све његове државе предодређено болују, неизбјежно се разлажу и гину. Бесмртна је само Црква Бога Живога, „стуб и утврђење истине“ (1 Тим. 3:15); „врата адова је неће одољети“, него ће Она њих одољети... Наравно, то се

Зна да се деси, да од једних или других цркви – или црквених људи – одлази Дух Цркве. Од одступника Она одступа. Али такође бива да се те одступничке цркве и људи још увијек држе на стаблу црквеном наизглед; али то је већ сува грана; она је близу да се одсијече, ако се не напуни со-

Зар ви мислите, храбри борци, да би они који траже да виде Бога, поверовали у Бога кад би Га видели? Сатана је вековима гледао Бога, па је ипак отпао од Бога и као муња пао у недогледну даљину од Бога.

Адам је у Рају разговарао са Богом, па је ипак окренуо леђа Богу, а лице сатани. Каин је чуо глас Божији, Који га је одвраћао од крвавог недеља, па је ипак скочио на свог невиног брата Авеља и убио га. Јудејци су неколико година гледали Бога у телу, па ипак су Га намучили и распели.

И сад кад би се јавио Христос Бог наш, у скромности и понижености, као што се Он први пут јавио, сигурно би Га исмејали, намучили и убили, они исти, који сада траже да Бога, па да верују у Бога. Но, неће Га више никада видети онаквога, него ће Га видети у страхотној сили и заслепљујућој слави онда када буде доцкан. А биће доцкан када им се Он поново јави, и када их сјај Његове славе ослепи за свако виђење, осим духова мрака.

свешти владика Николај Жички

не може рећи ни за коју појединачну црквену парохију на земљи, ни за коју епархију, па чак не ни за ову или ону помјесну Цркву. Цркве могу боловати, разлагати се и умирати у свијету, као организми, али Црква не може нити боловати, нити се разлагати, нити умирати.

Као што су апостоли отресли прах који се прилијепио за ноге од града или куће који нису примили њихову благовјест, тако Црква Твоја оставља понекад једно или друго мјесто на земљи овој... Од многих древних Цркви на земљи није остало ништа – само су на небу све оне, у светим својим, и одатле живе, једним животом, са црквама које још пребивају на земљи.

ком који иде од Лозе – Христа...

Квасац истине бачен је у тијесто историје... И никаква држава га није лишена. Чак и најбезбожнија у својој идеологији држава није га лишена, јер, и мимо своје, Теби супротстављене воље, човјек се увијек у нечему потчињава Твојој вољи, како у животу свог физичког организма, тако и у животу државном. Али дух људи који сачињавају државу, који се одражава у животу форми државних и у дјелатности државних установа, одређује степен оцрковљења дате државе... Различити су степени благословености и неблагословености људи у њиховој држави.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ЧЕТВРТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

свети Андреј Критски, преподобна Марта, свештеномученик
Сава Горњокарловачки, свети мученик цар Николај и Романови,
преподобни Андреј Рубљов

Мш. 8, 5 - 13, зч. 25; Рим. 6, 18 - 23, зач. 93;

јројшојереј Андреј Ткачов ЗАПАЛИТИ ДРУГОГ

Дрво живи тако да је доволно да се залива корен, па ће израсти гране. Људско тело је тако да је довољно да отекне прст. па да човек не може да хода. По апсолутно истим законима живи људско друштво. Један утиче на све и сви утичу на једног Сложене везе међусобне зависности прожимају човечанство. Никад се унапред не може погодити како и на ком месту ће израсти изданци, колико још ватре ће запалити мала ватра коју си запалио.

Ето радости. Ето утехе. Телесно око има врло ограничене способности. Да бисмо видели даље и дубље потребни су нам микроскопи и телескопић. И овоземаљски поглед обухвата само оно што је овде и сад. А каква је даља судбина примера, речи, идеја, подухвата и напора засад се не види.

Ево како ваљано, познајући ствари и срдечно, православну веру излаже епископ Калист (Вер). Али ко је то могао да предвиди кад је он, још као млад студент, „случајно“

ушао у православну цркву и стајао на литургији коју је служио архиепископ Јован (Максимович)? А управо тад је све почело.

Како је много труда предузео јеромонах Серафим (Роуз) будући уснуле, бранећи веру отаца, разобличавајући сплетке Непријатеља. И опет је све почело у православном храму у који је „случајно“ свратио и осетио да су се врата иза његових леђа затворила, а срце му је рекло: Код куће си.

Хришћанско просвећивање Етиопије је почело тако што је евнух, чувар царске благајне, возећи се запрежним колима читао књигу Исаије. Читао је и није разумео шта чита. А Апостолу Филипу анђеоло је заповедио да стане уз кола и да за подене разговор. Затим су уследили дуг заједнички пут и проповед о Исусу, и крштење у првом извору воде на који су наишли. И даље је анђеоло одвео Филипа, а новокрштени евнух је радосно наставио пут кући. Код куће су га већ чекали људи које је требало да научи и приведе вери.

Један почиње дело и још не ви-

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

ди, чак ни не предосећа будуће плодове. Али почиње с вером у будућу корист и с надом у силног Бога. А даље, упркос закону ентропије, започето кретање се не гаси, не нестаје, већ као вечни мотор добија убрзање и покреће друге душе.

О, нека Бог помогне свакој мајци да схвати величину и славу тру- да који јој предстоји када она на својим грудима држи дете које треба да однегује и васпита. Што се тиче деце – дуг родитеља је да их припреме за живот, за сва искушења која ће им Бог послати. Будите предани. Са страхопоштовањем примите своје свето бремене. Најчвршће везе су везе којима је срце човеково везано за прави дом. У правом дому чак и мало дете има свој глас. А појава новорођенчета утиче на читаво породично уређење. Дом, ма како скроман и мали био, за сваког члана породице мора бити најдраже место на свету. Он мора бити испуњен таквом љубављу и таквом срећом да без обзира на то у којим крајевима да се човек касније обрете, ма колико година да прође, његово срце увек подједнако тежи ка родном дому. У свим искушењима и несрећама родни дом је уточиште за душу.

свешта мученица царица Александра Романова

По свим земаљским рачуницама хришћанство је могло да се заврши са земаљским животима оних који су лично видели и чули Христа. То је по земаљским рачуницама. А оно се није завршило, ојачало је и нема намеру да се заврши. Тако је и Наполеон у прогонству размишљао о Христу и чудио се како су људи полагали живот за Њега, не видећи Га лично, већ само верујући? Јер, за Наполеоном су људи такође ишли на бајонете и под метке, али је за то обожаваног императора требало видети лично, у облацима дима, на брду, како командује битком. А овде само по зову срца, само по вери, и на смрт. И то нису појединци, већ милиони. И то не само у стара времена, већ свуда, чак и данас. Како човек онда да посумња у

истинитост Јеванђеља и у свесилну помоћ Светог Духа? Нипошто није могуће посумњати, ако човек размисли.

Тако и ми, препуштајући се духу света, дозвољавамо себи да мислимо да је хришћанство изветрило и да је изгубило снагу. И

кад поверујемо у ову лажну мисао сами престајемо да надањујемо друге. А на нашим службама стоје, сигурно стоје Аљоше Карамазови, жудно лове сваку реч и не гледају са стране, већ унутра, тамо где леуја и гори ватрица вере. У нашем послу је понекад довољно и то да палећи туђе светиљке запалимо ону једну која ће се највише распламсати.

Не можемо да не видимо да човечанство губи снагу, да се умара и наставља пут у безумље. Међутим, такође не можемо да не видимо ни то да су људски ресурси још велики, да још нису све речи изречене и нису сви послови обављени. Светитељ Николај Јапански је био скоро потпуно сам у далекој земљи, кад је чуо да су загрмели први громови револуције у далекој отаџбини, па

је ипак писао да је човечанство још увек дете. А наша земља тим пре. И свету, и нама као делу овог света, по мишљењу равноапостолног светитеља, тек предстоји велика и одговорна будућност. Светитељ Николај је сумњу у ово сматрао једнаком хули на Промисао Божји.

А многи од нас воле да сакрију главу у песак више него хлеб да једу и отуда, испод земље, бубњају о томе да је све пропало, да је свему дошао крај и да нема наде. Са таквим приступом животу и без невоље ће доћи до невоље! Али пре него што уплашено почнемо да јуримо тамо-овамо у страху од антихриста који се приближава, треба да се запитамо: да ли сам учинио бар нешто да спречим овај долазак? Не у смислу да ли сам каменом разбио компјутер и маказама исекао кредитну картицу? Јер, неће технолошке новине довести на власт и зацарити ову звер која излази из бездана, већ тотална безбожност, ситничав живот и разврат. И само борба с безбожношћу, развратом и ситничавошћу може да спречи ову одвратну владавину да постане стварност. Ето вам поља за орање, ето вам и места где можете да се потрудите. Ако имаш стваралачку душу, засуци рукаве. Али ако си уплашена кукавица и ако можеш само својом забринутом душом бесмислено да узнемираваш туђе душе, молим те, купи кутију „орбита“. Понекад је заиста боље жвакати него говорити.

А ако већ причамо, треба да говоримо о Христу, о томе да је Он јак као и пре, и као и пре нераздвајан је од Својих слугу. Не

треба чекати крај времена, пошто имајући Христа, у Њему имамо и почетак и крај. „Ја сам Алфа и Омега, Почетак и Свршетак, Који јесте и Који беше, и Који ће доћи, Сведржитељ“ (Откр. 1: 8). Он се ни родио на земљи „кад је дошла пуноћа времена“ (Гал. 4:4). Другу пуноћу не треба чекати. Друге пуноће нема, већ постоји оскудица и празнина, коју рађају грехови и пасивност, или грехови и погрешна активност. У ову празнину ће упасти антихрист, као лопов кроз разбијени прозор. Упашће у празнину, а не у пуноћу.

Несумњиво сам уверен у то да у свету живи велико мноштво људи који су бољи од нас. Они су јаки, једноставни, са осећајни и домишљати. Они су стрпљиви и доследни. Имају све што је потребно хришћанину, али засад немају главно, веру. Ради њих треба живети и радити. Јер, кад поверују, неће личним примером обрукати Јеванђеље као ми, већ ће га оправдати делима и прославиће име Господа Исуса Христа. Они живе у различитим земљама, њихова кожа је различите боје. Неки од њих су већ у годинама, а неки се још нису родили. Живот света се наставља да би људи у свакој генерацији спознали Христа и да би Га заволели.

Ради тога вреди живети. Ова мисао ми даје снагу. Тако рањени барјактар без туге затвара очи видећи да застава није пала, већ ју је ухватила снажна рука. И, узгред речено, све то се неће једном десити, него се већ сад дешава. Чак и управо сад.